

NAJAT EL HACHMI

«En tot el món àrab hi ha una transformació del paper de la dona»

Per raons òbvies, Najat El Hachmi (Beni Sidel, Marroc, 1979) és una de les escriptores més singulars de la literatura catalana. L'autora de la famosa 'L'últim patriarca' torna a burxar en les seues pròpies experiències en 'La filla estrangera' (Edicions 62), una d'aquelles novel·les que, a banda dels seus valors literaris, ajuden a entendre el món.

*Entrevista de Xavier Aliaga
Fotografies de Jordi Play*

Apareix amb una mica de retard al punt de la plaça de Catalunya on havíem quedat. En arribar, el rostre de Najat El Hachmi, tibant per l'apressament, s'il·lumina en veure el nostre fotògraf, Jordi Play, el primer que li va fer una sessió fotogràfica als seus inicis literaris i l'autor de la imatge de contracoberta del seu nou llibre. L'escriptora se sotmet a la sessió per a l'entrevista amb la millor predisposició. La mateixa per afrontar una conversa amb moltes derivades, no totes còmodes de respondre. Fet i fet, la temptació de parlar de tot plegat amb algú com Najat El Hachmi és massa forta: arribada a Vic a 8 anys, féu filologia àrab, treballà de mediadora cultural i acabà sent una escriptora d'èxit en català. Poca broma.

—Hi ha novel·les que ajuden a entendre el món, com ara *La filla de l'estrangera*. Era el que li faltava contar després dels llibres anteriors? Les vivències de la protagonista no són les de l'autora, però n'hi ha algunes que són...

—Comunes.

—I autobiogràfiques en alguns casos, trobe.

—És clar, però allò que el lector pot prendre com a autobiogràfic forma part del paisatge que a mi m'ha mogut a escriure, de la meua realitat. Hi ha un tipus d'autors que fem això, agafem el que ens envolta i tractem d'entendre-ho. Pot fer la sensació que s'està parlant del mateix que als altres llibres, però és una realitat amb diferents històries.

—La història de *La filla estrangera* és clarament diferent de la de *L'últim patriarca*.

—És diferent perquè el que m'interessava aquí era abordar el vincle entre mare i filla. Hi ha elements que poden sonar a altres coses que he fet, però perquè el paisatge és el mateix.

—El títol trobe que resumeix molt bé la novel·la. A banda de contenir un petit homenatge a Maria Mercè Marçal, ens parla d'aquella relació entre mare i filla en un context migratori.

—A mi em va anar molt bé el títol perquè resumeix la història des dels diferents nivells de lectura. Des d'un nivell diguéssim universal, de l'estranyesa que hem tingut les mares amb els fills. Això està